

KANCELARIA ADWOKACKA MACIEJ MAJEWSKI
UL. GARBARY 53/1, 61- 869 POZNAŃ
TEL. 8 516 908

Poznań, dnia 18 lutego 2015 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Poznaniu
Wydział II
ul. Ratajczaka 10/12
61 – 815 Poznań

Skarżący:

Organ:

Rada Miejska w Swarzędzu
ul. Rynek 1
62 – 020 Swarzędz

Sygn. akt: II SA/Po 342/14

Wpis: 150 zł

SKARGA KASACYJNA
do Naczelnego Sądu Administracyjnego

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 5 grudnia 2014 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt: II SA/Po 342/14, którego odpis wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi organu w dniu 20 stycznia 2015 roku

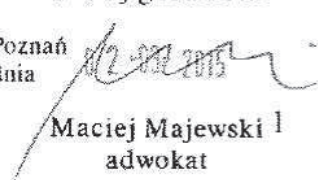
Działając w imieniu Rady Miejskiej w Swarzędzu, z powołaniem na załączone pełnomocnictwo, na podstawie przepisu art. 173 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako: ppsa), **zaskarżam wskazany powyżej wyrok w całości i wnoszę o:**

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i odrzucenie skargi,
2. zasądzenie od skarżących na rzecz organu zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Ewentualnie wnoszę o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania,
2. zasądzenie od skarżących na rzecz organu zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. z oryginałem

Poznań
dnia

Maciej Majewski¹
adwokat

Wskazując na podstawy skargi kasacyjnej zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

- I. na podstawie przepisu art. 183 § 2 pkt 2 ppsa nieważność postępowania, albowiem Rada Miejska w Swarzędzu, będąca stroną niniejszego postępowania, nie posiada zdolności sądowej ani procesowej;
- II. na podstawie przepisu art. 174 pkt 2 ppsa naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.
 1. rażące naruszenie przepisu art. 58 § 1 pkt 6 ppsa w zw. z art. 147 § 1 ppsa w zw. z art. art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (dalej jako: s.g.), które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez nieodrzczenie skargi, w sytuacji gdy jej wniesienie było niedopuszczalne z uwagi na brak uprzedniego wezwania właściwego podmiotu do usunięcia naruszenia prawa – skarżący wezwali do usunięcia naruszenia prawa Radę Miejską w Swarzędzu, podczas gdy wezwanie to winno zostać skierowane do burmistrza Gminy Swarzędz, jako reprezentanta tejże Gminy w stosunkach zewnętrznych,
 2. rażące naruszenie przepisu art. 25 ppsa w zw. z art. 26 ppsa w zw. z art. 28 ppsa w zw. z art. 32 ppsa w zw. z art. 58 § 1 ust. 5 ppsa w zw. z art. 183 § 2 pkt 2 ppsa w zw. z art. 147 § 1 ppsa, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez nieodrzczenie skargi, w sytuacji gdy Rada Miejska w Swarzędzu będąca stroną niniejszego postępowania nie posiada zdolności sądowej ani procesowej; stroną niniejszego postępowania mogła być jedynie Gmina Swarzędz, reprezentowana przez jej burmistrza; powyższe naruszenie skutkuje nieważnością niniejszego postępowania,
 3. rażące naruszenie przepisu art. 57 § 1 ppsa w zw. z art. 46 § 1 pkt 1 ppsa w zw. z art. 49 ppsa, poprzez rozpoznanie skargi, w sytuacji gdy skarżący błędnie oznaczyli strony niniejszego postępowania, a brak ten nie został usunięty bądź uzupełniony,
 4. rażące naruszenie przepisu art. 113 ppsa, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez zamknięcie rozprawy przez Przewodniczącego, w sytuacji gdy sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona; w szczególności twierdzenie Sądu o naruszeniu przez organy gminy procedury planistycznej zostało wysnute *a priori* i oparte jest jedynie na domniemaniach - Sąd nie ustalił bowiem, która wersja projektu planu została wyłożona do publicznego wglądu i była przedmiotem uzgodnień i opiniowania, a kwestie te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy; Sąd winien zatem najpierw dostatecznie rozstrzygnąć przedmiotowe kwestie, a nie zupełnie dowolnie i całkowicie bezzasadnie przyjmować, że projekt planu w innym kształcie, aniżeli ostatecznie uchwalony, był przedmiotem w/w czynności; okoliczności te są bowiem niezgodne z rzeczywistością i nie zostały wykazane żadnymi dowodami,
 5. rażące naruszenie przepisu art. 106 § 3 ppsa poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd z urzędu stosownych dowodów, w celu dostatecznego wyjaśnienia niniejszej sprawy, w sytuacji gdy szereg okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia nie zostało przez Sąd ustalonych, a stan faktyczny sprawy w przeważającej mierze został oparty na niczym nieuzasadnionych domniemaniach Sądu, bez oparcia na jakichkolwiek dowodach,
 6. rażące naruszenie przepisu art. 141 § 4 ppsa, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstaw ^{Zgodność odwozu z oryginałem} stwierdzonych przez Sąd naruszeń procedury planistycznej,

Poznań
dnia 02-03-2015

Maciej Majewski 2
advokat

III. na podstawie przepisu art. 174 pkt 1 ppsa naruszenie prawa materialnego, tj.

7. rażące naruszenie przepisu art. 101 s.g., które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że skarżący wykazali naruszenie ich interesu prawnego w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy nie przedstawili oni i nie zostały przeprowadzone żadne dowody na tę okoliczność, a w szczególności nie został udowodniony rzekomy wpływ przeznaczenia - objętej planem działki nr 10/11, sąsiadującej z nieruchomością skarżących - na teren aktywizacji gospodarczej, na korzystanie z ich nieruchomości,
8. rażące naruszenie przepisu art. 101 s.g. w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku o zagospodarowaniu przestrzennym (dalej jako: z.p.) w zw. z art. 147 § 1 ppsa, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia interesu prawnego skarżących, w sytuacji gdy skarżącym nie przysługuje żaden interes prawny w niniejszej sprawie, a tym bardziej nie doszło do jego naruszenia na skutek wydania rzeczonyj uchwały; nieruchomość skarżących nie jest objęta przedmiotowym planem, przeznaczenie nieruchomości objętych planem na teren aktywizacji gospodarczej nie będzie miało żadnego wpływu na korzystanie z nieruchomości skarżących, ponadto dzięki wprowadzeniu obszaru pasa zieleni izolacyjnej oraz zapisów zawartych w § 5 ust. 4 pkt 1 i 3 uchwały zapewniono dodatkową ochronę dla nieruchomości skarżących; sposób zagospodarowania działki nr 10/11 nie może również mieć żadnego wpływu na możliwości zagospodarowania nieruchomości skarżących z powodu brzmienia przepisu art. 61 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej jako: p.z.p.), albowiem działka skarżących stanowi grunt przeznaczony na cele rolnicze, a przepis ten określa zasady wydawania decyzji o warunkach zabudowy; naruszenie interesu prawnego w rozumieniu przepisu art. 101 s.g. musi mieć charakter aktualny i bezpośredni, interes prawny i jego naruszenie muszą mieć miejsce w dniu wejścia w życie planu i wynikać bezpośrednio z samej uchwały, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca; w odniesieniu do skarżących ewentualne, bliżej nieokreślone skutki prawne, mogłyby co najwyżej wystąpić w przyszłości i wynikać z innych aktów, aniżeli zaskarżona uchwała,
9. rażące naruszenie przepisu art. 23 ust. 1 z.p. i 24 ust. 1 z.p., które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie oraz błędne uznanie, że skarżący nie mogli skorzystać z środków prawnych określonych we w/w przepisach z uwagi na naruszenia przez organy gminy procedury planistycznej, polegające na poddaniu w jej trakcie uzgodnieniom oraz wyłożeniu wersji projektu planu odmiennej, niż ostatecznie uchwalona, w sytuacji gdy w toku niniejszego postępowania nie zostało w żaden sposób wykazane, aby sytuacja taka miała miejsce, wręcz przeciwnie uchwała z dnia 6 grudnia 2000 roku inicjująca postępowanie i uchwała ostateczna z dnia 24 października 2001 roku są identyczne w swej treści, zarówno w części tekstowej, jak i graficznej,
10. rażące naruszenie przepisu art. 25 z.p. w zw. z art. 18 z.p. w zw. z art. 27 ust. 1 z.p., które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że w niniejszej sprawie doszło do istotnego naruszenia trybu sporządzenia planu miejscowego oraz nieprawidłowe uznanie, że zaskarżona uchwała jest nieważna, w sytuacji gdy w toku postępowania nie zostało w żaden sposób wykazane, ażeby doszło do naruszenia przez organy gminy procedury planistycznej i aby czynności, o których mowa w przepisie art. 18 ust. 2 z.p. nie dotyczyły projektu planu, odpowiadającego planowi ostatecznie uchwalonemu;

Poznań
dnia

02-03-2015

Maciej Majewski³
adwokat

wręcz przeciwnie uchwała z dnia 6 grudnia 2000 roku inicjująca postępowanie i uchwała ostateczna z dnia 24 października 2001 roku są identyczne w swej treści, zarówno w części tekstowej, jak i graficznej.

- w konsekwencji zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

11. rażące naruszenie przepisu art. 147 § 1 ppsa w zw. z art. 27 ust. 1 p.z.p. w zw. z art. 101 s.g., które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i niesłuszne uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie skarżący nie mieli interesu prawnego, nie doszło też do jego naruszenia zaskarżoną uchwałą; nie została również naruszona procedura planistyczna, a przedmiotowa uchwała jest zgodna z prawem.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd wskazanych powyżej zarzutów, zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

12. naruszenie przepisu art. 134 § 1 ppsa w zw. z art. 101 s.g. w zw. z art. 147 § 1 ppsa, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez stwierdzenie nieważności uchwały w całości, pomimo że działka skarżących graniczy jedynie z działką nr 10/11 objętą przedmiotowym planem, a zatem ewentualne naruszenie interesu prawnego (któremu organ stanowczo zaprzecza) mogłoby zachodzić jedynie w odniesieniu do części rzeczonoego planu, obejmującej działkę nr 10/11; Sąd jest natomiast zobowiązany orzekać jedynie w granicach interesu prawnego skarżących.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2014 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej w Swarzędzu z dnia 24 października 2001 roku, nr XXXVIII/448/2001, określił, że uchwała ta nie może być wykonana oraz zasądził od Rady Miejskiej w Swarzędzu na rzecz skarżących kwotę 557 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Z powyższym orzeczeniem nie sposób się zgodzić. Zapadło ono w wyniku naruszenia przepisów prawa i jako wadliwe, winno zostać uchylone.

I.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że zgodnie z przepisem art. 101 s.g. warunkiem dopuszczalności wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na uchwałę Rady Gminy, jest uprzednie wezwanie właściwego podmiotu do usunięcia naruszenia.

W niniejszej sprawie skarżący wezwali do usunięcia naruszenia Radę Miejską w Swarzędzu. Zgodnie z przepisem art. 31 s.g. to wójt (burmistrz) reprezentuje Gminę na zewnątrz, zarówno w sferze publicznej – jak i cywilnoprawnej. Rada Miejska jest jedynie organem stanowiącym i nie może wykonywać kompetencji przypisanych uskarżonemu wójtowi (burmistrzowi).

Poznań
dnia

2-13-2015

Maciej Majewski
adwokat

W związku z powyższym podmiot, chcący wnieść skargę przewidzianą w przepisie art. 101 s.g., winien uprzednio wezwać wójta (burmistrza) – jako reprezentanta gminy - do usunięcia naruszenia.¹

Skierowanie przez skarżących w niniejszej sprawie przedmiotowego wezwania do niewłaściwego podmiotu, winno skutkować odrzuceniem następnie wniesionej przez nich skargi. Niespełnienie, określonego w przepisie art. 101 s.g., wymogu wezwania do usunięcia naruszenia, powoduje, iż wniesienie skargi było w niniejszej sprawie niedopuszczalne.

Z uwagi na powyższe, zgodnie z przepisem art. 58 § 1 pkt 6 WSA w Poznaniu winien odrzucić skargę.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na przepis art. 189 ppsa, w pełni uzasadniony jest wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i odrzucenie skargi.

II.

Skarżący nie tylko wezwali błędny podmiot do usunięcia naruszenia, ale także nieprawidłowo oznaczyli strony niniejszego postępowania. Natomiast zgodnie z przepisami art. 57 ppsa w zw. z art. 46 § 1 ppsa to na nich spoczywał obowiązek prawidłowego oznaczenia stron niniejszego postępowania. Jako organ wskazali oni w skardze Radę Miejską w Swarzędzu. Rada ta nie posiada jednak zdolność sądowej, a tym samym nie może występować przed sądem jako strona. Nie posiada ona również zdolności procesowej.

Sąd I instancji nie wezwał jednak skarżących do usunięcia rzeczzonego braku - co winien był uczynić zgodnie z przepisem art. 49 ppsa - i do zakończenia postępowania przed tym Sądem brak ten nie został uzupełniony.

Zgodnie z przepisem art. 25 ppsa zdolność sądową posiadają między innymi osoby prawne. Tym samym zdolność sądową w postępowaniu administracyjnym posiada gmina jako osoba prawna. Przepis art. 28 § 1 ppsa stanowi z kolei, że osoby prawne dokonują czynności w postępowaniu przez organy albo osoby uprawnione do działania w ich imieniu. Zdolność procesową, zgodnie z przepisem art. 26 § 1 ppsa mają osoby fizyczne posiadające pełną zdolność do czynności prawnych, osoby prawne oraz organizacje społeczne i jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 25 ppsa.

W doktrynie i judykaturze przyjmuje się jednolicie, że w postępowaniu przed sądem administracyjnym także w sprawach skarg, których przedmiotem jest uchwała rady gminy, zdolność procesową ma wójt (burmistrz, prezydent miasta).²

Wskazać należy, że podmiotem władzy publicznej jest gmina, mająca osobowość prawną. Ma ona zatem zdolność sądową i dokonuje czynności w postępowaniu sądowym przez organy albo osoby upoważnione do dokonywania czynności w jej imieniu. W strukturze gminy organami są rada jako organ stanowiący i wójt (burmistrz, prezydent) jako organ

¹ P. Chmielnicki (red.), K. Bandarzewski i in., Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, LexisNexis, 2012. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2012 roku, I OPS 3/12, LEX.

² Z uzasadnienia uchwały 7 sędziów NSA z dnia 13 listopada 2012 roku, I OPS 3/12, LEX.

Poznań
dnia 02-03-2015
Maciej Majewski
5
adwokat

wykonawczy, zadania i kompetencje tych organów są ustawowo określone i rozdzielone i nie powinny być, bez szczególnego uzasadnienia, przenoszone między nimi. Z ustawy o samorządzie gminnym wynika, że organem który reprezentuje gminę na zewnątrz, w sferze publiczno i cywilnoprawnej, jest wójt a jego kompetencje w tym zakresie nie są zawężone ani ograniczone. W żadnym wypadku nie potrzeby przyznawania zdolności sądowej odrębnie organowi stanowiącemu i organowi wykonawczemu, a nie osobie prawnej, której są organami.³

Stronami niniejszego postępowania są skarżący – Regina i Andrzej Kawczyńscy oraz Rada Miejska w Swarzędzu. O powyższym świadczy m.in. fakt zasądzenia zwrotu kosztów postępowania od Rady Miejskiej w Swarzędzu, co stanowi postanowienie niewykonalne.

W świetle powyższych rozważań kategorycznie stwierdzić jednak należy, że stroną niniejszego postępowania mogła i winna być natomiast jedynie Gmina Swarzędz, reprezentowana przez jej burmistrza.

Z uwagi na powyższe skarga winna zostać odrzucona, albowiem jedna ze stron – Rada Miejska w Swarzędzu nie ma zdolności sądowej (art. 58 § 1 pkt 5 ppsa).

Postępowanie w niniejszej sprawie uznać również należy za nieważne, albowiem strona przedmiotowego postępowania - Rada Miejska w Swarzędzu nie ma zdolności sądowej ani procesowej (art. 183 § 2 pkt 2 ppsa).

Nieodrzućcie skargi i niestwierdzenie nieważności postępowania przez WSA w Poznaniu stanowi rażące naruszenie przepisu art. 25 ppsa, 26 ppsa, 28 ppsa i 32 ppsa w zw. z art. 58 § 1 ust. 5 w zw. z art. 183 § 2 pkt 2 ppsa w zw. z art. 147 ppsa, które miało istotny wpływ na wynik sprawy.

III.

WSA w Poznaniu wydając zaskarżony wyrok naruszył także przepis art. 113 ppsa poprzez zamknięcie rozprawy przez Przewodniczącego, w sytuacji gdy sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona.

Odnosnie powyższego przede wszystkim podnieść należy, że twierdzenie Sądu o naruszeniu przez organy gminy procedury planistycznej zostało wysnute *a priori* i oparte jest jedynie na domniemaniach. Sąd nie ustalił bowiem, która wersja projektu planu została wyłożona do publicznego wglądu i była przedmiotem uzgodnień i opiniowania, a kwestie te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. O powyższym świadczą chociażby użyte przez Sąd sformułowania: „można zasadnie domniemywać, iż to ten projekt był przedmiotem dokonywanych (...) uzgodnień i opiniowania (...)”, „nie można w sposób jednoznaczny i pewny ustalić, iż do publicznego wglądu wyłożona była wersja projektu planu odpowiadająca

³ Ibidem.

Za zgodność odpisu
z oryginałem
Poznań
dnia 02-03-2015
Maciej Majewski
advokat

planowi ostatecznie uchwalonemu”, „za uprawdopodobnione w stopniu graniczącym z pewnością uznać należy naruszenie przez organy gminy procedury planistycznej”.

Sąd winien zatem przed zamknięciem rozprawy dostatecznie rozstrzygnąć przedmiotowe kwestie, a nie zupełnie dowolnie, całkowicie bezzasadnie oraz opierając się jedynie na bezpodstawnych domniemaniach, przyjmować, że projekt planu w innym kształcie, aniżeli ostatecznie uchwalony, był przedmiotem w/w czynności. Okoliczności te są bowiem niezgodne z rzeczywistością, o czym świadczy chociażby fakt, że uchwała z dnia 6 grudnia 2000 roku inicjująca postępowanie i uchwała ostateczna z dnia 24 października 2001 roku są identyczne w swej treści; nie zostały one również wykazane żadnymi dowodami.

Z uwagi na niedostateczne wyjaśnienie sprawy i brak wniosków dowodowych ze strony skarżących, Sąd mógł przeprowadzić z urzędu dowody mające na celu wyjaśnienie wszystkich okoliczności, istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nie uczynił tego jednak, czym rażąco naruszył przepis art. 106 § 3 ppsa.

Sąd dopuścił się również naruszenia przepisu art. 141 § 4 ppsa poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej stwierdzonych naruszeń procedury planistycznej.

Przed wszystkim Sąd wskazał, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przez organy gminy procedury planistycznej oraz że pomiędzy częścią tekstową, a załącznikiem graficznym zachodzi wewnętrzna sprzeczność. Nie wskazał jednak, jakie przepisy zostały naruszone w ten sposób przez organ, co zgodnie z art. 141 § 4 ppsa winien był uczynić.

IV.

A.

Sąd wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że skarżącym przysługuje interes prawny w niniejszej sprawie i został on naruszony przedmiotową uchwałą, albowiem działka 10/11 objęta planem i granicząca bezpośrednio z nieruchomością skarżących została w tymże planie przeznaczona na tereny aktywizacji gospodarczej, co zdaniem Sądu będzie miało wpływ na korzystanie przez skarżących z ich nieruchomości.

Podkreślenia wymaga fakt, że Sąd w żadnym miejscu uzasadnienia wyroku nie wskazuje, na czym ten wpływ miałby polegać, jakiego byłby rodzaju, czy też jaki byłby jego stopień. Skarżący również nie podali jakichkolwiek kategoriycznych i konkretnych faktów, wskazujących na wpływ rzeczonego planu na korzystanie z ich nieruchomości. Cały czas posługują się oni pojęciami ogólnymi, nie podając żadnych uszczegółowionych okoliczności.

Co jeszcze bardziej istotne skarżący nie powołali w toku postępowania żadnego dowodu, który miałby wykazać, czy rzeczywiście przeznaczenie działki nr 10/11 na tereny aktywizacji gospodarczej będzie miało wpływ na korzystanie przez nich z ich nieruchomości.

Za zgodność odpisu
z oryginałem

Poznań
dnia 02-03-2015

Maciej Majewski
adwokat

Ustalenie przez Sąd naruszenia interesu prawnego skarżących nastąpiło zatem *a priori*, bez oparcia się na jakichkolwiek dowodach. Powyższe jest natomiast absolutnie niedopuszczalne.⁴

Brak konkretyzacji rzekomego wpływu planu na korzystanie przez skarżących z ich działki oraz jakichkolwiek dowodów go wykazujących nakazywał stwierdzenie przez Sąd, że naruszenie interesu prawnego skarżących przez zaskarżoną uchwałę nie zostało wykazane, a co za tym idzie skarga winna zostać oddalona. Przeciwne rozstrzygnięcie stanowi natomiast rażące naruszenie przepisu art. 101 s.g. oraz 147 ppsa.

B.

Sąd naruszył wskazane powyżej przepisy również poprzez błędne uznanie, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia interesu prawnego skarżących i uwzględniając ich skargę.

Odnosnie powyższego w pierwszej kolejności wskazać należy, że nieruchomości skarżących nie jest objęta zaskarżonym planem. Nie ma natomiast legitymacji właściciela działki, położonej poza granicami terenu, dla którego plan został uchwalony.⁵ Pojawiające się w judykaturze odmienne stanowiska nakazują natomiast uzależniać przyznanie interesu prawnego od tego, w jakim stopniu ustalenia planu wpływają na sytuację prawną sąsiednich nieruchomości.⁶

Jak wskazano powyżej Sąd w niniejszej sprawie nie poczynił jakichkolwiek ustaleń w przedmiocie wpływu (i jego stopnia) przeznaczenia w planie działki nr 10/11, sąsiadującej z działką skarżących, na tereny aktywizacji gospodarczej na korzystanie przez skarżących z ich nieruchomości.

Wskazać należy, że w rzeczywistości okoliczność ta nie będzie miała żadnego znaczenia dla korzystania przez skarżących z ich działki.

Nieruchomość skarżących jest przeznaczona na cele rolnicze. Sąsiedztwo zakładów produkcyjnych nie uniemożliwi ani też nie utrudni dalszego korzystania z tej działki w przedmiotowy sposób. Ponadto w planie przewidziany został pas zieleni izolacyjnej, który oddzieli przedmiotową nieruchomość od terenu aktywizacji gospodarczej. Podkreślić również należy, że zapisy zawarte w § 5 ust. 4 pkt 1 i 3 uchwały, które nie pozwalają na wykroczenie poza granice nieruchomości objętych planem, ewentualnych uciążliwości bądź szkodliwości dla środowiska, wywoływanych przez obiekty produkcyjne, usługowe i inne, zapewnia całkowitą ochronę interesów skarżących. Skoro bowiem ich grunty przeznaczone są na cele rolnicze, to wszelkie ewentualne zakłócenia korzystania z ich nieruchomości dotyczyłyby stricte właśnie środowiska.

⁴ Z uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 14 maja 2014 roku, II SA/Po 890/13: „Tymczasem autor skargi (...)nie wskazał żadnych twierdzeń, nie mówiąc już o dowodach, które pozwoliłyby na uznanie, że skarżącej przysługuje jakiekolwiek prawo lub uprawnienie czy też interes prawny, w które godziłaby zaskarżona uchwała”.

⁵ Wyrok WSA w Gliwicach z dnia 22 października 2009 roku, II SA/Gl 607/2009, Lexis nr 17869 m

⁶ Wyrok NSA z dnia 1 września 2009 roku, II OSK 900/2009, Lexis.

Poznań
dnia 02-04-2019
Maciej Majewski
advokat

Wbrew absolutnie bezzasadnym twierdzeniom Sądu, wskazać należy, że sposób zagospodarowania działki nr 10/11 nie ma żadnego wpływu na możliwości zagospodarowania działki skarżących. Sąd w tym zakresie powołuje się na przepis art. 61 § 1 pkt 1 p.z.p. i wynikającą z niego zasadę dobrego sąsiedztwa. Podnieść jednak należy, że przepis ten określa jedynie zasady wydawania decyzji o warunkach zabudowy, natomiast jak wskazuje sam Sąd nieruchomości skarżących wykorzystywana jest jako grunty rolne. Skarżący ani w chwili wejścia w życie zaskarżonego planu, ani też obecnie nie twierdzili, że chcą cokolwiek pobudować na swojej nieruchomości. Wręcz przeciwnie cały czas podkreślają jej wykorzystanie na cele rolnicze. W związku z powyższym zasada dobrego sąsiedztwa, wynikająca z przedmiotowego przepisu, nie ma żadnego znaczenia dla oceny naruszenia interesu prawnego skarżących w niniejszej sprawie.

Podnieść również należy, że ewentualna kwestia zmniejszenia wartości nieruchomości, na którą powołują się skarżący, z uwagi na sąsiedztwo zabudowy o zwiększonej intensywności, może być rozpatrywana jedynie w kategoriach naruszenia interesu faktycznego, nie zaś interesu prawnego. Ochrona interesu faktycznego pozostaje natomiast poza zakresem ochrony, jaki gwarantuje instytucja przewidziana w przepisie art. 101 s.g.⁷ Podkreślenia wymaga jednak fakt, że skarżący w żadnym wypadku nie wykazali, aby na skutek uchwalenia zaskarżonego planu doszło do utraty wartości ich nieruchomości. Przeznaczenie nieruchomości objętych planem nie żadnego znaczenia dla nieruchomości skarżących i nie wpływa na nią w jakikolwiek sposób.

C.

Zarówno w doktrynie, jak i judykaturze ugruntowane jest stanowisko, że przesłanka naruszenia interesu prawnego, wskazana w przepisie art. 101 s.g. jest spełniona, kiedy naruszenie to cechuje: indywidualność, aktualność i bezpośredniość.

Naruszenie ma charakter indywidualny, jeżeli dotyczy interesu własnego, skonkretyzowanego. Cecha aktualności oznacza, że zarówno sam interes prawny, jak i jego naruszenie muszą mieć miejsce w dniu wejścia w życie uchwały. Naruszenie interesu konkretnej osoby ma polegać na stworzeniu realnego zagrożenia, istniejącego już w chwili wejścia w życie uchwały, a jeżeli nie zostanie zniwelowane na skutek wezwania do usunięcia naruszenia prawa, w dacie wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Naruszenie to, w rozumieniu cyt. art. 101 ust. 1, nie może polegać na tym, że w przyszłości uchwała mogłaby wywołać skutki bliżej nieokreślone, czyli, jak to określił Wojewódzki Sąd, stwarzać zagrożenie wystąpienia naruszenia w przyszłości. Z kolei cecha bezpośredniości naruszenia interesu prawnego polega na tym, że sama uchwała, a nie inne akty wydane z powołaniem się na nią, prowadzą do naruszenia interesu prawnego.⁸

W związku z powyższym z całą stanowczością stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie przesłanka naruszenia interesu prawnego skarżących nie została spełniona. Za zgodność odpisu z oryginałem

Poznań
dnia 02.03.2009 r.

Maciej Majewski
advokat

⁷ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 grudnia 2008 roku, IV SA/Wa 624/2008, LEX.

⁸ M. Szewczyk, Ekspertyza prawna w sprawie legitymacji skargowej właścicieli nieruchomości położonych poza obszarem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego; wyrok NSA z dnia 22 lipca 2008 roku, I OSK 277/08, LEX.

Przede wszystkim samo podjęcie uchwały nie spowodowało naruszenia interesu prawnego skarżących. Nawet gdyby uznać, że podjęcie tej uchwały może spowodować uciążliwości dla skarżących (czemu organ stanowczo zaprzecza), to skutek taki nie występował w chwili wejścia w życie zaskarżonej uchwały, nie występuje również obecnie. Podkreślenia wymaga także fakt, że kwestia ewentualnych inwestycji na nieruchomościach objętych planem i związane z nimi ewentualne uciążliwości, nie pozostają w żadnym związku z zaskarżonym planem. To czy inwestycja będzie miała wpływ na otoczenie, zależy od wydanych wobec niej decyzji administracyjnych, takich jak pozwolenie na budowę oraz innych opartych na przepisach ustawy Prawo budowlane, a nie p.z.p.⁹ Skarżącym przysługuje uprawnienie do zaskarżania tychże aktów administracyjnych bez względu na treść uchwalonego planu zagospodarowania przestrzennego.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że w odniesieniu do skarżących ewentualne, bliżej nieokreślone skutki prawne - wynikające z zaskarżonej uchwały - mogłyby co najwyżej wystąpić w przyszłości i wynikać z innych aktów, aniżeli zaskarżona uchwała. Tym samym stwierdzić należy, że określona w przepisie art. 101 s.g. przesłanka naruszenia interesu prawnego nie została w niniejszej sprawie spełniona.

Sąd uwzględniając zatem skargę oraz stwierdzając nieważność zaskarżonej uchwały rażąco naruszył przepisy art. 101 s.g. w zw. z art. 147 ppsa w zw. z art. 27 ust. 1 z.p.

V.

Wskazać również należy, że Sąd naruszył przepisy art. 23 ust. 1 z.p. i 24 ust. 1 z.p. poprzez niewłaściwe uznanie, że skarżący nie mogli skorzystać z środków prawnych określonych we w/w przepisach z uwagi na naruszenia przez organy gminy procedury planistycznej, polegające na poddaniu w jej trakcie uzgodnieniom oraz wyłożeniu wersji projektu planu odmiennej, niż ostatecznie uchwalona.

Jak wskazywano powyżej w toku niniejszego postępowania nie zostało w żaden sposób wykazane, aby sytuacja taka miała miejsce. Wręcz przeciwnie uchwała z dnia 6 grudnia 2000 roku inicjująca postępowania i uchwała ostateczna z dnia 24 października 2001 roku są identyczne w swej treści: nie zachodzi również sprzeczność pomiędzy częścią tekstową a rysunkiem uchwalonego ostatecznie planu. Wskazać należy, że od początku realizowania procedury planistycznej jej przedmiotem był wyłącznie projekt z dnia 6 grudnia 2000 roku, który został ostatecznie uchwalony. Obie uchwały są analogiczne zarówno co do zakresu powierzchniowego, jak i merytorycznego. W trakcie trwania procedury powstawały koncepcje alternatywne zmiany planu i w związku z tym tworzone inne projekty, jednakże żaden z nich nie został poddany tej procedurze. Podnieść również należy, że ewentualne takie projekty, na które wskazują skarżący, nie posiadają nawet stosownych podpisów.

Sąd naruszył także przepisy art. 25 z.p. w zw. z art. 18 z.p. w zw. z art. 27 z.p. poprzez błędne przyjęcie, że w niniejszej sprawie doszło do istotnego naruszenia trybu sporządzenia planu miejscowego, m.in. zachodzi sprzeczność pomiędzy uchwałą inicjującą z dnia 6 grudnia 2000 roku i ostatecznie uchwaloną z dnia 24 października 2001 roku oraz niesłuszne uznanie, że zaskarżona uchwała jest nieważna.

⁹ Wyrok NSA z dnia 23 października 2012 roku, II OSK 1847/12, LEX.

Za zgodność odpisu
z oryginałem

Poznań
dnia

02-03-2015

Maciej Majewski
adwokat

W toku postępowania nie zostało natomiast w żaden sposób wykazane, ażeby doszło do naruszenia przez organy gminy procedury planistycznej i aby czynności, o których mowa w przepisie art. 18 ust. 2 z.p. nie dotyczyły projektu planu, odpowiadającego planowi ostatecznie uchwalonemu. Wręcz przeciwnie, jak wskazano powyżej, uchwała z dnia 6 grudnia 2000 roku inicjująca postępowania i uchwała ostateczna z dnia 24 października 2001 roku są identyczne w swej treści; nie zachodzi również sprzeczność pomiędzy częścią tekstową a rysunkiem uchwalonego ostatecznie planu.

Podnieść także należy, że Sąd z jednej strony twierdzi, że treści w/w uchwał nie pokrywają się, po czym sam wskazuje, że uchwała inicjująca obejmuje działki nr 8/4, 8/6, 10/10 i 10/11 i dokładnie te same działki wymienia, jako objęte zaskarżoną uchwałą. Podkreślenia wymaga również fakt, że tego samego dotyczyła planowana i ostatecznie zrealizowana zmiana przeznaczenia nieruchomości. W obu uchwałach wskazano bowiem, że zmieni się przeznaczenie nieruchomości z upraw polowych na tereny aktywizacji gospodarczej.

VI.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd wskazanych powyżej zarzutów, wskazać należy, że WSA w Poznaniu dopuścił się także naruszenia art. 134 § 1 ppsa w zw. z art. 101 s.g. w zw. z art. 147 ppsa. poprzez stwierdzenie nieważności uchwały w całości, pomimo że działka skarżących graniczy jedynie z działką nr 10/11 objętą przedmiotowym planem.

Podnieść należy, że jeśli skarżący wywodzi swój interes z prawa własności nieruchomości, to stwierdzenie nieważności tego planu powinno nastąpić tylko w odniesieniu do części tego planu dotyczącej tych nieruchomości. Przyjęcie poglądu, że w sytuacji zaskarżenia uchwały w sprawie miejscowego planu w trybie art. 101 ust. 1 s.g., sąd może stwierdzić nieważność całej uchwały, niezależnie od tego, czy stwierdzone naruszenia odnoszą się do całości planu, czy tylko części, która odnosi się do nieruchomości skarżącego, prowadzi w efekcie do wypaczenia istoty skargi z art. 101 ust. 1 s.g., gdyż skarga taka staje się w efekcie narzędziem do eliminowania z obrotu prawnego uchwał w całości, bez względu na to, czy stwierdzone naruszenia przy jej procedowaniu miały jakikolwiek wpływ na interes prawny skarżącego.¹⁰

W związku z powyższym stwierdzić należy, że ewentualne naruszenie interesu prawnego skarżących (któremu organ stanowczo zaprzecza) mogłoby zachodzić jedynie w odniesieniu do części rzeczzonego planu, obejmującej działkę nr 10/11. Tylko bowiem w tym zakresie nieruchomości objęte planem graniczą z nieruchomością skarżących. Tym samym zaskarżony plan jedynie w tej części mógłby wpływać na działkę skarżących (czemu organ stanowczo zaprzecza). Sąd jest natomiast zobowiązany orzekać jedynie w granicach interesu prawnego skarżących.

W tym stanie rzeczy niniejsza skarga jest konieczna i w pełni uzasadniona.

Adwokat Maciej Majewski

¹⁰ Wyrok NSA z dnia 5 czerwca 2014 roku, II OSK 117/13, LEX.